

מסכת כתובות פרק ח

(עח,א) משנה: האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס, מודים **בית שמאי ובית הלל** שמוכרת ונותנת וקיים. נפלו לה משנתארסה, **בית שמאי** אומרים: תמכור, **ובית הלל** אומרים: לא תמכור. אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה, קיים. אמר **רבי יהודה:** אמרו חכמים לפני **רבן גמליאל:** הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים?! אמר להם: על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים!

נפלו לה משנשאת, אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה, שהבעל מוציא מיד הלקוחות; עד שלא נשאת ונשאת, **רבן גמליאל** אומר: אם מכרה ונתנה, קיים. אמר **ר' חנינא בן עקביא:** אמרו לפני **רבן גמליאל:** הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים?! אמר להם: על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו הישנים! **ר' שמעון** חולק בין נכסים לנכסים - נכסים הידועין לבעל, לא תמכור, ואם מכרה ונתנה, בטל; שאינן ידועין לבעל, לא תמכור, ואם מכרה ונתנה, קיים

גמרא: גמאי שנא רישא דלא פליגי, ומאי שנא סיפא דפליגי?
אמרי **דבי רבי ינאי:** רישא, בזכותה נפלו - סיפא, בזכותה נפלו! {אם בזכותה נפלו, כי מכרה ונתנה, אמאי קיים?! | אלא רישא, ודאי בזכותה נפלו - סיפא, אימר בזכותה, אימר בזכותה - לכתחלה לא תמכור, אם מכרה ונתנה, קיים!

אמר **רבי יהודה:** אמרו חכמים לפני **רבן גמליאל:** הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים?! אמר להם: על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים! -- גאיבעיא להו: רבי יהודה, אלכתחלה או אדיעבד? **(עח,ב)** אתא שמע: דתניא: אמר **ר' יהודה:** אמרו לפני **רבן גמליאל:** הואיל וזו אשתו וזו אשתו, זו מכרה בטל, אף זו מכרה בטל! אמר להן: על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלים עלינו את הישנים! - שמע מינה: דיעבד קאמר - שמע מינה!

תניא: אמר **רבי חנינא בן עקביא:** לא כך השיבן רבן גמליאל לחכמים, אלא כך השיבן: לא אם אמרתם בנשואה, שכן בעלה זכאי במציאתה, ובמעשה ידיה, ובהפרת נדריה - תאמרו בארוסה, שאין בעלה זכאי לא במציאתה, ולא במעשה ידיה, ולא בהפרת נדריה?! אמרו לו: רבי! מכרה לה עד שלא נשאת, נשאת ואחר כך מכרה, מהו? אמר להו: אף זו מוכרת ונותנת וקיים! אמרו לו:

מחברת כתובות - ח

הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים?! <אמר להם: על החדשים
אנו בושין, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים!

{והאנן תנן: עד שלא נשאת ונשאת, **רבן גמליאל** אומר: אם מכרה
ונתנה, קיים?! <אמר **רב זביד**: תני "מוכרת ונותנת וקיים"! <**רב**
פפא אומר: לא קשיא - הא ר' יהודה אליבא דרבן גמליאל, הא ר'
חנינא בן עקביא אליבא דרבן גמליאל! <ור' חנינא בן עקביא,
כבית שמאי?! <הכי קאמר: לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על
דבר זה!

רב ושמואל, דאמרי תרוייהו: בין שנפלו לה נכסים עד שלא
נתארסה, בין שנפלו לה נכסים משנתארסה, וניסת, הבעל מוציא
מיד הלקוחות - {כמאן? דלא כרבי יהודה ולא כר' חנינא בן
עקביא?! <אינהו דאמרי כרבותינו, דתניא: רבותינו חזרו ונמנו: בין
שנפלו לה עד שלא תתארס, ובין שנפלו לה משנתארסה, וניסת,
הבעל מוציא מיד הלקוחות!

נפלו לה משנשאת, אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה, שהבעל
מוציא מיד הלקוחות; עד שלא נשאת ונשאת, **רבן גמליאל** אומר:
אם מכרה ונתנה, קיים -- ^ לימא: תנינא לתקנת אושא, דאמר ר'
יוסי בר' חנינא: באושא התקינו: האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי
בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות <מתניתין בחייה ולפירות
- תקנת אושא בגופה של קרקע, ולאחר מיתה!

ר' **שמעון** חולק בין נכסים לנכסים - נכסים הידועין לבעל, לא
תמכור, ואם מכרה ונתנה, בטל; שאינן ידועין לבעל, לא תמכור,
ואם מכרה ונתנה, קיים -- אלו הן ידועין ואלו הן שאינן ידועין:
אמר ר' **יוסי ברבי חנינא**: ידועין מקרקעי - שאינן ידועין,
מטלטלין. ור' **יוחנן** אומר: אלו ואלו ידועין הן, ואלו הן שאינן
ידועין: כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים. תניא נמי
הכי: אלו הן שאינן ידועין: כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים
במדינת הים

ההיא איתתא דבעיא דתברחינהו לנכסה מגברה. כתבתניהו
לברתה. אינסיבה ואיגרשה. (עט,א) אתאי לקמיה דרב נחמן.
קרעיה ר' **נחמן** לשטרא. אזל **רב ענן** לקמיה דמר **עוקבא**. אמר
ליה: חזי מר נחמן חקלאה, היכי מקרע שטרי דאינשי! אמר ליה:

אימא לי, איזי גופא דעובדא, היכי הוה? אמר ליה: הכי והכי הוה. אמר ליה: שטר מברחת קא אמרת? הכי אמר ר' חנילאי בר אידי אמר שמואל: מורה הוראה אני! אם יבא שטר מברחת לידי, אקרענו! אמר ליה רבא לרב נחמן: טעמא מאי? - דלא שביק איניש נפשיה, ויהיב לאחרני - הני מילי לאחרני, אבל לברתה, יהיבא! אפילו הכי, במקום ברתה, נפשה עדיפא לה!

{מיתבי: הרוצה שתבריח נכסיה מבעלה, כיצד היא עושה? כותבת שטר פסים לאחרים, דברי רבן שמעון בן גמליאל. וחכמים אומרים: רצה, מצחק בה, עד שתכתוב לו "מהיום ולכשארצה" - טעמא דכתבה ליה הכי - הא, לא כתבה ליה הכי, קננהי לוקח! אמר ר' זירא: לא קשיא - הא בכולה, הא במקצתה! ואי לא קננהי לוקח, ניקנינהו בעל! אמר אביי: עשאו כנכסים שאין ידועין לבעל, ואליבא דר' שמעון!

משנה: נפלו לה כספים, ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות; פירות התלושין מן הקרקע, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות; פירות המחוברים בקרקע, אמר ר' מאיר: שמין אותה כמה היא יפה בפירות, וכמה היא יפה בלא פירות, ומותר ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות. וחכמים אומרים: המחוברים לקרקע שלו, והתלושין מן הקרקע שלה, וילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות. ר' שמעון אומר: מקום שיפה כחו בכניסתה, הורע כחו ביציאתה - מקום שהורע כחו בכניסתה, יפה כחו ביציאתה. כיצד? פירות המחוברים לקרקע, בכניסתה שלו, וביציאתה שלה - והתלושין מן הקרקע, בכניסתה שלה, וביציאתה שלו

גמרא: פשיטא: ארעא ובתי - ארעא; בתי ודיקלי - בתי; דיקלי ואילני - דיקלי; אילני וגופני - אילני; אבא זרדתא ופירא דכוורי? - אמרי לה פירא, ואמרי לה קרנא. כללא דמילתא: גזעו מחליף, פירא - אין גזעו מחליף, קרנא

אמר ר' זירא אמר ר' אושעיא אמר ר' ינאי, ואמרי לה: אמר ר' אבא אמר ר' אושעיא אמר ר' ינאי: הגונב (עט,ב) ולד בהמת מלוג, משלם תשלומי כפל לאשה; כמאן? לא כרבנן ולא כחנניה! דתניא: ולד בהמת מלוג - לבעל; ולד שפחת מלוג - לאשה. וחנניה בן אחי יאשיה אמר: עשו ולד שפחת מלוג כולד בהמת מלוג! אפילו תימא דברי הכל: פירא תקינו ליה רבנן - פירא דפירא לא תקינו ליה רבנן!

{בשלמא לחנניה, היינו דלא חיישינן למיתה - אלא רבנן, אי חיישי

מחברת כתובות - ח

למיתה, אפילו ולד בהמת מלוג, נמי לא; ואי לא חיישי למיתה, אפילו ולד שפחת מלוג נמי?! <לעולם חיישי למיתה, ושאני בהמה, דאיכא עורה!

אמר **רב הונא בר חייא** אמר **שמואל**: הלכה כחנניה. אמר **רבא** אמר **רב נחמן**: אף על גב דאמר שמואל הלכה כחנניה, מודה חנניה שאם נתגרשה, נותנת דמים ונוטלתן, מפני שבח בית אביה

אמר **רבא** אמר **רב נחמן**: הכניסה לו עז לחלבה, ורחל לגיזתה, ותרנגולת לביצתה, ודקל לפירותיו - אוכל והולך עד שתכלה הקרן. אמר **ר' נחמן**: עיילא ליה גלימא, פירא הוי - מכסי ביה ואזיל עד דכליא & כמאן? <כי האי תנא דתניא: המלח והחול, הרי זה פירות. פיר של גפרית, מחפורת של צריף - **ר' מאיר** אומר: קרן, **וחכמים** אומרים: פירות

ר' שמעון אומר: מקום שיפה כחו בכניסתה, הורע כחו ביציאתה - מקום שהורע כחו בכניסתה, יפה כחו ביציאתה. כיצד? פירות המחוברים לקרקע, בכניסתה שלו, וביציאתה שלה - והתלושין מן הקרקע, בכניסתה שלה, וביציאתה שלו -- {**ר' שמעון** היינו תנא קמא?! <אמר **רבא**: מחוברין בשעת יציאה איכא בינייהו!

משנה: נפלו לה עבדים ושפחות זקנים, ימכרו וילקח מהן קרקע, והוא אוכל פירות. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: לא תמכור, מפני שהן שבח בית אביה. נפלו לה זיתים וגפנים זקנים, ימכרו וילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות. **ר' יהודה** אומר: לא תמכור, מפני שהן שבח בית אביה

גמרא: אמר **רב כהנא** אמר **רב**: מחלוקת שנפלו בשדה שלה - אבל בשדה שאינה שלה, דברי הכל תמכור, משום דקא כליא קרנא {מתקיף לה **רב יוסף**: הרי עבדים ושפחות, דכי שדה שאינה שלה דמי, ופליגי?! ~אלא אי איתמר, הכי איתמר: אמר **רב כהנא** אמר **רב**: מחלוקת בשדה שאינה שלה - אבל בשדה שלה, דברי הכל: לא תמכור, מפני שבח בית אביה!

משנה: המוציא הוצאות על נכסי אשתו - הוציא הרבה ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל. הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא, ויטול

גמרא: ג'וכמה "קימעא"? <אמר **רבי אסי:** אפילו גרוגרת אחת, והוא שאכלה דרך כבוד! >>אמר (**פ,א**) **רבי אבא** אמרי **בי רב:** אפילו שיגרא דתמרי! ג'בעי **רב ביבי:** חובצא דתמרי, מאי? - תיקו! ג'לא אכלה דרך כבוד, מאי? <אמר **עולא:** פליגי בה תרי אמוראי במערבא - חד אמר בכאיסר, וחד אמר בכדינר. אמרי **דייני דפומבדיתא:** עבד **רב יהודה** עובדא בחבילי זמורות #רב יהודה לטעמיה, דאמר **רב יהודה:** אכלה ערלה, שביעית, וכלאים, הרי זה חזקה#

אמר **ר' יעקב** אמר **רב חסדא:** המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה, כמוציא על נכסי אחר דמי - ג'מאי טעמא? <עבדו בה רבנן תקנתא, כי היכי דלא ניפסדינהו!

ההיא איתתא דנפלו לה ארבע מאה זוזי בי חוזאי. אזיל גברא, אפיק שית מאה. אייתי ארבע מאה. בהדי דקאתי, איצטריך ליה חד זוזא, ושקל מנייהו. אתא לקמיה **דר' אמי.** אמר ליה: מה שהוציא, הוציא, ומה שאכל, אכל {אמרו ליה רבנן **לר' אמי:** הני מילי היכא דקאכיל פירא - הא קרנא קאכיל, והוצאה היא! |<אם כן, הוה ליה "הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא ויטול"

ישבע כמה הוציא ויטול -- אמר **ר' אסי:** והוא שיש שבח כנגד הוצאה - ג'למאי הלכתא? <אמר **אביי:** שאם היה שבח יתר על הוצאה, נוטל את ההוצאה בלא שבועה! {אמר ליה **רבא:** אם כן, אתי לאיערומי! |<אלא אמר **רבא:** שאם היתה הוצאה יתירה על השבח, אין לו אלא הוצאה שיעור שבח, ובשבועה!

ג'איבעיא להו: בעל שהוריד אריסין תחתיו, מהו? אדעתא דבעל נחית - איסתליק ליה בעל, איסתליקו להו? או דלמא אדעתא דארעא נחית, וארעא, כי קיימא, לאריסי קיימא? {מתקיף לה **רבא בר רב חנן:** מאי שנא מהיורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות - שמין לו, וידו על התחתונה?! <התם, ליכא איניש דטרח - הכא, איכא בעל דטרח!

ג'מאי הוי עלה? <אמר **רב הונא בריה דרב יהושע:** חזינן אי בעל אריס הוא, איסתלק ליה בעל, אסתלקו להו; אי בעל לאו אריס הוא, ארעא לאריסי קיימא!

גאיבעיא להו: בעל שמכר קרקע לפירות, מהו? מי אמרינן: מאי דקני - אקני? או דלמא, כי תקינו ליה רבנן פירות לבעל, (פב) משום רווח ביתא, אבל לזבונני, לא? איהודה **מר בר מרימר** משמיה **דרבא** אמר: מה שעשה, עשוי! <<**רב פפא** אמר משמיה **דרבא**: לא עשה ולא כלום!

אמר **רב פפא**: הא דיהודה **מר בר מרימר**, לאו בפירוש אתמר, אלא מכללא אתמר. דההיא איתתא דעיילה ליה לגברא תרתיה אמהתא. אזל גברא, נסיב איתתא אחריתי. עייל לה חדא מנייהו. אתאי לקמיה **דרבא**. צווחה. לא אשגח בה. מאן דחזא סבר: משום דסבר: מה שעשה עשוי - ולא היא! משום רווח ביתא, והא קא רווח!

והלכתא: בעל שמכר קרקע לפירות, לא עשה ולא כלום גמאי טעמא? <<**אביי** אמר: חיישינן שמא תכסיף! <<**רבא** אמר: משום רווח ביתא! גמאי בינייהו? אאיכא בינייהו: ארעא דמקרב למתא; אי נמי, בעל אריס הוא; אי נמי, זוזי וקא עביד בהו עיסקא!

משנה: שומרת יבם שנפלו לה נכסים, מודים **בית שמאי** ו**בית הלל** שמוכרת ונותנת וקיים. מתה, מה יעשו בכתובתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה? **בית שמאי** אומרים: יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ו**בית הלל** אומרים: נכסים בחזקתן; וכתובה בחזקת יורשי הבעל; נכסים הנכנסים והיוצאים עמה, בחזקת יורשי האב¹

הניח אחיו מעות, ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות; פירות התלושין מן הקרקע, ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות; המחוברין בקרקע - אמר ר' מאיר: שמין אותן, כמה הן יפין בפירות, וכמה הן יפין בלא פירות, והמותר ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות. ו**חכמים** אומרים: פירות המחוברין בקרקע שלו; התלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהן - קדם הוא, זכה; קדמה היא, ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות. כנסה, הרי היא כאשתו לכל דבר, בלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון

לא יאמר לה: "הרי כתובתיך מונחת על השלחן", אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה. וכן לא יאמר אדם לאשתו: "הרי כתובתיך מונחת על השלחן", אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה. גירשה, אין לה אלא כתובה - החזירה, הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא

1 כד לפננו, ויש גורסים: "נכסים בחזקתן - כתובה בחזקת יורשי הבעל; נכסים הנכנסים והיוצאים עמה, בחזקת יורשי האב "

כתובה בלבד

גמרא: ׀איבעיא להו: שומרת יבם שמתה, מי קוברת? יורשי הבעל קברי לה, דקא ירתי כתובה? או דלמא יורשי האב קברי לה, דקא ירתי נכסים הנכנסין והיוצאין עמה? אמר **רב עמרם:** תא שמע: דתניא: שומרת יבם שמתה - **(פא,א)** יורשיה, יורשי כתובתה, חייבין בקבורתה. אמר **אביי:** אף אנן נמי תנינא: אלמנה ניזונת מנכסי יתומין, ומעשה ידיה שלהן, ואין חייבין בקבורתה. יורשיה, יורשי כתובתה, חייבין בקבורתה - ואיזוהי אלמנה שיש לה שני יורשין? הוי אומר: זו שומרת יבם!

{אמר **רבא:** ולימא: "אח אני יורש - אשתו אין אני קובר!"?
<אמר ליה **אביי:** משום דבאין עליו משני צדדין: אם אחיו יורש, יקבור את אשתו - אם אינו קובר את אשתו, יתן כתובתה!
{אמר ליה: הכי קא אמינא: "אח אני יורש - את אשתו אין אני קובר" - ואי משום כתובה, לא ניתנה כתובה לגבות מחיים! <מאן שמעת ליה דאית ליה מדרש כתובה? בית שמאי! ושמעין להו לבית שמאי דאמרי: שטר העומד לגבות כגבוי דמי ~ דתנן: מתו בעליהן עד שלא שתו - **בית שמאי** אומרים: נוטלות כתובה ולא שותות ו**בית הלל** אומרים: או שותות, או לא נוטלות כתובה - #ואו שותות?! - (במדבר ה) "והביא האיש את אשתו אל הכהן" אמר רחמנא, וליכא! אלא מתוך שלא שותות, לא נוטלות כתובה # **בית שמאי** אומרים: נוטלות כתובה ולא שותות ~ ואמאי?! ספיקא הוא - ספק זנאי, ספק לא זנאי - וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי?! - קסברי בית שמאי: שטר העומד לגבות, כגבוי דמי!
{והא בעינן "כשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי", וליכא!
<אמר **רב אשי:** יבם נמי, כאחר דמי!

{שלח ליה **רבא לאביי** ביד **רב שמעיה בר זירא:** ומי נתנה כתובה לגבות מחיים?! והתניא: ר' **אבא** אומר: שאלתי את **סומכוס:** הרוצה שימכור בנכסי אחיו, כיצד הוא עושה? אם כהן הוא, יעשה סעודה ויפייס; אם ישראל הוא, מגרש בגט ויחזיר **(פא,ב)** - ואי סלקא דעתין נתנה כתובה לגבות מחיים, נייחד לה שיעור כתובה, והשאר ליזבין?! <ולטעמיך, ולותבה ממתניתין: לא יאמר לה "הרי כתובתיך מונחת לך על השלחן", אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה!

{התם עצה טובה קא משמע לן - דאי לא תימא הכי, סיפא דקתני: וכן לא יאמר אדם לאשתו "הרי כתובתיך מונחת לך על השלחן", אלא כל נכסיו אחראין לכתובת אשתו - אי בעי ליה

לזבוני, הכא נמי דלא מצי מזבין?! - אלא עצה טובה קמשמע לן -
הכא נמי, עצה טובה קמשמע לן! ~אלא דרבי אבא, קשיא! <דרבי
אבא נמי לא קשיא - משום איבה!

ההוא גברא דנפלה ליה יבמה בפומבדיתא. בעי אחוה למפסלה
לה בגיטא מיניה. אמר ליה: מאי דעתיך?! משום נכסי? אנא
בנכסי פליגנא לך! אמר **רב יוסף**: כיון דאמור רבנן לא לזבין, אף
על גב דזבין, לא הוה זביניה זביני! ~דתניא: מי שמת, והניח
שומרת יבם, והניח נכסים במאה מנה, אף על פי שכתובתה אינה
אלא מנה, לא ימכור, שכל נכסיו אחראין לכתובתה {אמר ליה
אביי: וכל היכא דאמור רבנן לא לזבין, אף על גב דזבין, לא הוה
זביניה זביני?! והתנן: **בית שמאי** אומרים: תמכור, **ובית הלל**
אומרים: לא תמכור. אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה, קיים!

שלחיה לקמיה דר' **חנינא בר פפי**. שלחה: כדרב יוסף! אמר **אביי**:
;אטו ר' חנינא בר פפי כיפי תלה לה?! שלחיה לקמיה דר' **מניומי**
בריה דרב נחומי. שלחה: כדאביי! - ואי אמר בה רב יוסף טעמא
אחרינא, שלחו לי! נפק **רב יוסף**, דק ואשכח, דתניא: הרי שהיה
נושה באחיו, ומת, והניח שומרת יבם - לא יאמר: "הואיל ושאני
יורש, החזקתי", אלא מוציאין מיבם, ויקח בהן קרקע, והוא אוכל
פירות <אמר ליה **אביי**: דלמא דטבא ליה עבדו ליה! אמר ליה:
;תנא תני: "מוציאין", ואת אמרת דטבא ליה עבדו ליה!?

הדור שלחיה קמיה דר' **מניומי בריה דרב נחומי** <אמר להו: הכי
אמר **רב יוסף בר מניומי** אמר **רב נחמן**: זו אינה משנה!

;מאי טעמא? ^ אילימא משום דהוה להו מטלטלי, ומטלטלי
לכתובה לא משעבדי - דלמא **רבי מאיר** היא, דאמר מטלטלי
משעבדי לכתובה! ^ ואלא משום דאמר לה: "את לאו בעלת
דברים דידי את!" - (**פב,א**) דלמא רבי נתן היא, דתניא: **ר' נתן**
אומר: מנין לנושה בחבירו מנה, וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין
מזה ונותנין לזה? תלמוד לומר: (במדבר ה) "ונתן לאשר אשם לו!"
<אלא לא אשכתן תנא דמחמיר תרי חומרי בכתובה, אלא אי
כרבי מאיר, אי כר' נתן! אמר **רבא**: אם כן, היינו דשמענא ליה
לאביי דאמר: "זו אינה משנה!", ולא ידענא מאי היא!

ההוא גברא דנפלה ליה יבמה במתא מחסיא. בעא אחוה
למיפסלה בגיטא מיניה. אמר ליה: מאי דעתיך?! אי משום נכסי,
אנא בנכסי פליגנא לך! אמר ליה: מסתפינא דעבדת לי כדעביד

מחברת כתובות - ח

פומבדיתאה רמאה! אמר ליה: אי בעית, פלוג לך מהשתא! אמר
מר בר רב אשי: אף על גב דכי אתא **רב דימי** אמר **רבי יוחנן:**
האומר לחבירו "לך ומשוך פרה זו, ולא תהיה קנויה לך אלא
לאחר שלשים יום", לאחר שלשים יום קנה, ואפילו עומדת באגם -
התם, בידו - הכא, לאו בידו

#{והא, כי אתא **רבין** אמר **ר' יוחנן:** לא קני?!? אלא קשיא! - הא
דאמר ליה "קני מעכשיו" - הא דלא אמר ליה "קני מעכשיו"!

יבעו מיניה **מעולא:** יבם ואחר כך חילק, מהו? אלא עשה ולא
כלום! יחילק ואחר כך יבם, מהו? אלא עשה ולא כלום! #מתקיף
לה **רב ששת:** השתא, יבם ואחר כך חילק, לא עשה ולא כלום -
חילק ואחר כך יבם מבעיא?!? אשני מעשים הוו! #

כי אתא **רבין**, אמר **ריש לקיש:** בין יבם ואחר כך חילק, בין חילק
ואחר כך יבם, לא עשה ולא כלום!

והלכתא: לא עשה ולא כלום

וחכמים אומרים: פירות המחוברים לקרקע שלו -- {אמאי?!? והא
כל נכסיו אחראין וערבאין לכתובתה?!? אמר **ריש לקיש:** תני
"שלה"!

כנסה, הרי היא כאשתו לכל דבר -- ילמאי הלכתא? אמר **רבי**
יוסי בר' חנינא: לומר שמגרשה בגט ומחזירה! {מגרשה בגט -
פשיטא?!? כמהו דתימא? (דברים כה) "ויבמה" אמר רחמנא, ועדיין
יבומין הראשונים עליה! - לא תיסגי לה בגט, אלא בחליצה! - קא
משמע לן!

{מחזירה - פשיטא?!? (**פב,ב**) כמהו דתימא? מצוה דרמא רחמנא
עליה עבדה, והשתא תיקום עליה באיסור אשת אח - קא משמע
לן! {ואימא: הכי נמי?!? אמר קרא: (דברים כה) "ולקחה לו
לאשה" - כיון שלקחה, נעשית כאשתו!

בלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון -- ימאי טעמא?
אשה הקנו לו מן השמים!

ואי לית לה מראשון, אית לה משני, כדי שלא תהא קלה בעיניו
להוציאה

וכן לא יאמר אדם לאשתו: "הרי כתובתיך מונחת על השלחן",

מחברת כתובות - ח

אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה -- גמאי "וכן"? כמהו דתימא -
התם הוא, דלא כתב לה "דקנאי ודקנינא", אבל הכא, דכתב לה
"דקנאי ודקנינא", אימא: סמכה דעתה - קמשמע לן!

גירשה, אין לה אלא כתובה -- גרשה, אין - לא גרשה, לא - קא
משמע לן כדרבי אבא

החזירה, הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא כתובתה --
{החזירה", מאי קא משמע לן?! תנינא: המגרש את האשה
ומחזירה, על מנת כתובה ראשונה מחזירה! כמהו דתימא? אשתו
הוא דאיהו כתב לה כתובה מיניה - אבל יבמתו, דלא איהו כתב
לה, היכא דגרשה ואהדרה, אימא כתובתה מיניה - קא משמע לן!
אמר **רב יהודה**: בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולאמנה
מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאיין נשים. עד שבא שמעון בן שטח,
ותיקן כל נכסיו אחראין לכתובתה

תניא נמי הכי: בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולאמנה
מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאיין נשים. התקינו שיהיו מניחין
אותה בבית אביה. ועדיין כשהוא כועס עליה, אומר לה: "לכי אצל
כתובתיך!" התקינו שיהיו מניחין אותה בבית חמיה. עשירות
עושות אותה קלתות של כסף ושל זהב. עניות היו עושות אותה
עביט של מימי רגלים. ועדיין, כשכועס עליה, אומר לה: "טלי
כתובתיך וצאי!" עד שבא **שמעון בן שטח** ותיקן שיהא כותב לה:
"כל נכסי אחראין לכתובתה"